אפנת הקיץ: בגדים עם ארנק מתאים

„אני כל כך שמחה לראית אותך. איזו שמלה יפה! חדשה?" אמרה במתיקות אשה בלונדית־בקבוק, תלויה על זרוע גבר קפדני לבוש־שחורים, לאשה אחרת, שבאה לקראתה. התשובה היתה כ־ערך: לא, לגמרי לא, יש לי אותה עוד מן השנה שעברה.

ההזדמנות המאושרת להפגשת שתי הנשים ועוד רבות כמותן, היתה תצוגת־אופנת־הקיץ של סקציית־האופנה, באולמי מלון השרון. הזדמנות שאיפשרה להן לעשות תצוגה פרטית משלהן, כשכל אחת מנסה לרדת מחברתה במחשוף, להבריק בעדיים.

בחדר־ההלבשה הסמוך הסתובבו דוגמניות בשלב מוקדם של לבוש, טרודות, מעוצבנות במקצת, דבר שלא הפריע להן לסקור אשה את רעותה מזויות עיניה. „אל תזוזי," פקדה בקולה הרך המאפרת, הנסי פילצר, על עכסה איש־שלום, יפהפיה בת עשרים שהתנענעה בעצבנות על כורסת־האיפור, „זה לא נורא כל כך, אל תפחדי." סיבת פחדה של עכסה: הופעתה לראשונה כדוגמנית. „יש לי דפיקות לב נוראות," הודתה. סיבה נוספת לדפיקות הלב: העדרו של בעלה. „הוא אינו אוהב שאני עושה דברים כאלה, אין הוא מבין.

תלבושת חוף מורכבת ממכנסיים קצרים תפולים, חולצה צהבהבת, של „מדים", מודגמת על־ידי עכסה. מעניינים במיוחד: הצווארון הזקוף, הפתח לאורך כל החולצה, הנסגר חלקית בשרוך כחול.

השקטה בין כולן היתה אביבה פרלמן (שער העולם הזה 854) שהתמסרה בצייתנות לידיה המנוסות של הספרית לוצי־אן. בפינות עמדו בעלות חנויות לקישוטים וארנקים, הכינו את האביזרים המתאימים לשמלה המתאימה, התווכחו עם כמה דוגמניות שניסו, כל אחת, לזכות בעדי היפה ביותר. קץ לויכוח שמה אלזה אופריכט, יועצת־האופנה ובמאית־התצוגה ששילחה בתנועות של רס"ר כל אחת למקומה.

לא ישראלי

התזמורת פתחה במרש החתונה למנדלסון, כאשר הופיעה הדוגמנית הראשונה, לבושה שמלת כלולות תכולה, שאחר הורדת הצעיף הפכה להיות שמלת נשף הדורה. רעיון התצוגה: כלה, העולה מיד אחרי כלולותיה על סיפון־אניה בדרך לאיטליה, צרפת, אמריקה ועוד ארצות, כשכל ארץ מיוצגת במנגינה האפיינית לה, ובתלבשות שנראו מתאימות. על הסיפון — במכנסי מטה,ר שלושת־רבעי, חולצות גבריות הדורות, שמלות ערב לנשף שעורך הקפיטן, בגדי־ים לאמבטיות שמש, חליפה לאחר־הצהריים.

הדגמים שהיו יפים מאוד, כמעט לא הביאו חידוש ניכר באופנת־הקיץ. הקווים הכלליים כמעט ולא השתנו. שמלות בגזרת פרינצס, ללא חגורה המבליטות את קו המותן, גזרת אמפייר, שמלות צרות, ללא חגורה אף הן, בעלות קו מתחת לחזה, להבלטתו. הקווים היו כולם רכים, נשיים מאוד, האריגים מרהיבים בצבעוניותם ובטיבם. אורך השמלות היה רגיל, לא דיורי. בכל אלה ניכר טעם טוב ותפירה מעולה שיזכו ודאי להערכה, כשיוצגו השמלות בתצוגה בארצות־הברית.

רחשי ההתפעלות שעוררה התצוגה, בשפות מתורבתות כצרפתית, רוסית ואנגלית, רק לא עברית, לא היו הדדיים. אשה אחת, בין שני גילים, שני כסאות, לא יכלה לעצור את התפעלותה למראה חליפת־רחצה תלת־חלקית הפליטה „נהדר!" במבטא רוסי, האמינה לרגע קט שתראה בדיוק כמו הדוגמנית הדקה, כאשר תלבש חליפה דומה.

ה־מממ... של הגברים, היה מופנה, כמובן, כלפי הדוגמניות היפות שהתנועעו בחן, הייכו, הסתובבו וקדו, כשהם מקבלים את התמורה המלאה למחיר הכרטיס, נוכח המחשופים הנדיבים של שמלות הערב וה־קוקטייל, הרגליים בבגדי־הים.

מסמר התצוגה: שמלת ערב מצבע הקוראל, בעלת סגנון מזרחי, שנמצאה על גופה של רות סנדר, שהקריבה את שערה הארוך על מזבח־האופנה, קצצה אותו לתסרוקת איטלקית קצרה, רכת־תלתלים, שהיא כיום המלה האחרונה באפנת השערות, צבעה פה ושם קווצות־כסף בשערה השחור.

האופייני ברבים מן הדגמים היפים כשלעצמם היה, שהם היו תלושים לגמרי מן הצרכים האקלימיים המקומיים. כגון שמלת פשתן כחולה, בעלת חצאית קפלים צווארון נוקשה וזקוף מניילון, המתאימה יותר לארץ כאנגליה. לא היה באוסף המגוון, פרט לבגדי־הים הקוסמופוליטיים, כל דוגמה מקורית ישראלית, דבר שהוכיח כי עדיין לא קיימת אופנה ישראלית.

כן לא נראה בתצוגה כל בגד שיוכל להתאים לארנקה של אשה עובדת או בת המעמד הבינוני. הכל היה מחושב לצרכיה של אשה היכולה להוציא מארנקה סכום גדול כבלי שיווצר בו חלל.

בעוד הכלה האלגנטית לובשת תווי פנים של דוגמניות שונות, נשארה דמות־החתן הסמויה אבסטרקטית, בצורת המחאה שמנה.

יקר, פחות יקר. (ראשונה מימין): שמלת נשף לבנה, רקומה בעיטורים שחורים, של „בת אדם", מן הסוג שנשים מסוימות לובשות פעם אחת בלבד. מדגימ
זאת בגד־הים של „איוניר" (שני משמאל) הוא עממי יותר, מתקבל למדי על הכיס. צירוף נאה הוא הבגד בעל ארבעת החלקים מפשתן כתום של „אילקה"